

**УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
БЕОГРАД
Студентски трг 1.**

II ВЕЋУ НАУЧНИХ ОБЛАСТИ ДРУШТВЕНО - ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА

Поштовани,

Достављамо Вам целокупну документацију у вези конкурса за избор у звање **РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА** за ужу научну област **ПРАКТИЧНО БОГОСЛОВЉЕ/тежиште истраживања Канонско право и хришћанска социологија**, (један примерак), која се посредством истог Већа доставља и Сенату Универзитета и то:

1. Предлог за избор у звање др **ЗОРАНА КРСТИЋА** за редовног професора (члан 65. Закона о високом образовању) - образац 2 - број 02-511/8 од 03.10.2016. године;
2. Одлука Изборног већа Факултета о утврђивању предлога за избор у звање број 01/4-745/5 од 30.09.2016. године;
3. Реферат (извештај) Комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање број 02-511/6 од 15.08.2016. године;
4. Сажетак реферата (извештаја) Комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање (допуњен са библиографијом) – образац 4;
5. Доказ о непостојању правоснажне пресуде о околностима из чл. 62. ст. 4. Закона (број 02-511/5 од 29.06.2016. године) –у оригиналу (ковертирано);

НАПОМЕНА: сви прилози, осим под бр. 5. достављају се и у електронској форми.

С поштовањем,

С Е К Р Е Т А Р

Васо Војводић, дипл. правник

ФАКУЛТЕТ: ПРАВОСЛАВНИ БОГОСЛОВСКИ ФАКУЛТЕТ

Број захтева:

Датум:

СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ
ПОСРЕДСТВОМ
ВЕЋА НАУЧНИХ ОБЛАСТИ ДРУШТВЕНО - ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА

ПРЕДЛОГ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА

(члан 65. Закона о високом образовању)

I – ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ ПРЕДЛОЖЕНОМ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА

1. Име, средње име и презиме кандидата ЗОРАН (Градимиr) КРСТИЋ
2. Ужа научна, односно уметничка област за коју се наставник бира ПРАКТИЧНО БОГОСЛОВЉЕ/Тежиште истраживања Канонско право и хришћанска социологија
3. Радни однос са пуним или непуним радним временом ПУНИМ
4. До овог избора кандидат је био у звању ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА
у које је први пут изабран 25.09.2012. године
за ужу научну област/наставни предмет ПРАКТИЧНО БОГОСЛОВЉЕ/Канонско право

II - ОСНОВНИ ПОДАЦИ О ТОКУ ПОСТУПКА ИЗБОРА У ЗВАЊЕ

1. Датум истека изборног периода за који је кандидат изабран у звање 25.09.2017. год.
2. Датум и место објављивања конкурса 08.06.2016.године, лист „ИНФОРМЕР”, додатак „ПОСЛОВИ”, сајт Факултета и сајт Универзитета
3. Звање за које је расписан конкурс ВАНРЕДНИ/РЕДОВНИ ПРОФЕСОР

**III – ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ПРИПРЕМУ РЕФЕРАТА
И О РЕФЕРАТУ**

1. Назив органа и датум именовања Комисије НАСТАВНО-НАУЧНО ВЕЋЕ ФАКУЛТЕТА
25.04.2016. године

2. Састав Комисије за припрему реферата:

Име и презиме	Звање	Ужа научна, односно уметничка област	Организација у којој је запослен
1) <u>др Ненад Милошевић</u>	<u>редовни проф.</u>	<u>Практично богословље</u>	<u>ПБФ Београд</u>
2) <u>др Игнатије Мидић</u>	<u>редовни проф.</u>	<u>Систематско богословље</u>	<u>ПБФ Београд</u>
3) <u>др Ненад Ђурђевић</u>	<u>редовни проф.</u>	<u>Грађанско-правна</u>	<u>Правни фак. у Крагујевцу</u>
4) _____	_____	_____	_____
5) _____	_____	_____	_____

3. Број кандидата пријављених на конкурс један (1)

4. Да ли је било издвојених мишљења чланова комисије није

5. Датум стављања реферата на увид јавности 23.08.2016. године

6. Начин (место) објављивања реферата БИБЛИОТЕКА ФАКУЛТЕТА

7. Приговори _____ / _____

IV – ДАТУМ УТВРЂИВАЊА ПРЕДЛОГА ОД СТРАНЕ ИЗБОРНОГ ВЕЋА ФАКУЛТЕТА 30.09.2016. године.

Потврђујем да је поступак утврђивања предлога за избор кандидата др ЗОРАНА КРСТИЋА у звање РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА вођен у свему у складу са одредбама Закона, Статута Универзитета, Статута факултета и Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивање радног односа наставника Универзитета у Београду.

ПОТПИС ДЕКАНА ФАКУЛТЕТА

Проф. др Предраг Пузовић

Прилози:

1. Одлука изборног већа факултета о утврђивању предлога за избор у звање;
2. Реферат Комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање;
3. Сажетак реферата комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање;
4. Доказ о непостојању правоснажне пресуде о околностима из чл.62.ст.4. Закона
5. Други прилози релевантни за одлучивање (мишљење матичног факултета, приговори и слично).

Напомена: сви прилози, осим под бр. 4. достављају и у електронској форми.

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ПРАВОСЛАВНИ БОГОСЛОВСКИ ФАКУЛТЕТ

Број:

Дана:

На основу чл. 65. Закона о високом образовању («Сл. гласник РС» бр. 76/2005, 100/07, 97/08, 44/10, 93/12, 89/13, 99/14, 45/15 I 68/15) и чланова 29. и 90. Статута Православног богословског факултета у Београду (пречишћен текст бр. 02-1032/3 од 27.12.2012.), Изборно и Наставно-научно веће Факултета на својој 13. седници одржаној дана 30. септембра 2016. године, са гласова 6 «ДА», 0 «НЕ» и 0 «УЗДРЖАН»

Изборно веће утврдило је следећи предлог

О Д Л У К Е

1. Предлаже се избор **др Зорана Крстића** у звање редовног професора за ужу научну област **ПРАКТИЧНО БОГОСЛОВЉЕ/тежиште истраживања Канонско право и хришћанска социологија.**

2. Предлог Одлуке из тачке 1. ове Одлуке доставити надлежном већу Универзитета.

3. О спровођењу ове Одлуке стараће се Служба за опште и правне послове.

Доставити:

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ-ДЕКАН

- Именованом

- Досије

- Архива

Проф. др Предраг Пузовић

Изборном већу Православног богословског факултета

На седници Наставно-научног већа одржаној 25. априла 2016. године одређени смо у Комисију за припрему извештаја о пријављеним кандидатима за избор у звање редовног/ванредног професора за ужу научну област Практично богословље – тежиште истраживања Канонско право и Хришћанска социологија, по конкурс објављеном у листу *Информер*– додатак „Послови“ од 08. јуна 2016. године. По прегледу приспелих пријава и предлога подносимо вам следећи:

Реферат

На расписани конкурс пријавио се један кандидат – др Зоран Крстић, ванредни професор на катедрама за Канонско право и Хришћанску социологију Православног богословског факултета Универзитета у Београду.

Биографија кандидата

Зоран Крстић је рођен 20. јуна 1962. године у Кањижи, Република Србија, од оца Градимира и мајке Душанке. Основну школу и гимназију завршио је у Крагујевцу. 1981. године уписао је Правни факултет у Крагујевцу на коме је стекао диплому правника. 1986. године је, по благослову Епископа шумадијског Саве и са стипендијом Светог синода Грчке православне Цркве, отишао у Солун и годину дана посветио учењу новогрчког језика. 1987. године је уписао Богословски факултет Аристотеловог Универзитета у Солуну. Основне студије је завршио 1991. године са просечном оценом 8.89. 1992. године је уписао постдипломске студије из области хришћанске социологије на истом факултету, а по завршетку ових студија пријавио је докторску тезу *Односи Цркве и друштва у*

савременој Србији на катедри за Социологију хришћанства и одбранио је 2001. године са оценом врло добар.

Од 1997. је професор у Богословији Светога Јована Златоуста у Крагујевцу, а од 2001. године ректор поменуте Богословије и професор хришћанске етике. На Православном богословском факултету је изабран 2002. године за доцента на катедри за Канонско право, а од 2006. године предаје и Хришћанску социологију на истом факултету. 2007. године је реизабран за доцента на катедри за Канонско право, а 2012. године изабран у звање ванредног професора. У периоду 2006-2014. је предавао Црквено право на Правном факултету у Београду, а од 2007. и на Правном факултету у Крагујевцу где и данас предаје. Предаје на два универзитетска мултидисциплинарна мастер програма: „Тероризам, организовани криминал и безбедност“ где предаје *Екстремизам и религија* као и на двогодишњем мастеру „Религија у друштву, култури и европским интеграцијама“ где предаје предмет *Православна Црква*.

На Богословском факултету је био продекан за финансије у три мандата. Од 2003. год. је главни и одговорни уредник Издавачке установе *Каленић* из Крагујевца која је у том периоду објавила више од 80 теолошких књига као и члан уредништва часописа *Богословље* и епархијског листа *Каленић*. Заступник (директор) је епархијског радија *Златоусти* од његовог оснивања 2008. године.

Живи у Крагујевцу са супругом Милицом и синовима Луком, Илијом и Растком.

Влада грчким и енглеским језиком.

Наставно-педагошки рад

Наставно-педагошки рад Зорана Крстића је започео на Богословском факултету у Београду 2002. године у звању доцента (2002-2007. и 2007-2012.), а потом и ванредног професора (2012-2016.). Током свог досадашњег ангажовања у раду са студентима кандидат је испољио велику мотивисаност, прилежност и савесност у унапређивању знања и способности студената за усвајање знања из академских дисциплина хришћанског наслеђа. Ово су потврдили сами студенти вреднујући његов рад следећим оценама: 2011/12. – 4,81, 2012/13. – 4,42, 2013/14. – 4,85, 2014/15. – 4,79 на анонимним анкетама.

Кандидат је држао предавања на следећим предметима: Хришћанска социологија, Теологија црквених канона (мастер), Социјално учење Цркве (мастер), Црква и савремено друштво (мастер), Феномен верског фундаментализма (докторске).

Научно-истраживачки рад:

Кандидат Зоран Крстић је показао способност да се компетентно научно-истраживачки креће у више комплементарних научних области од значаја за предмете на којима је ангажован као ванредни професор. Комисија нарочито вреднује специфичан спој духа Свештених канона Цркве и социолошке анализе који кандидат негује у свом раду и који омогућује да се канони, а посредно и еклисиологија, непрестано сагледавају у конкретним друштвеним и историјским контекстима. Такође, Комисија посебно цени кандидатов интердисциплинарни приступ који доприноси отварању могућности сарадње Православног богословског факултета са другим факултетима а који кандидат остварује на два универзитетска мултидисциплинарна мастер програма на којима предаје.

Следи списак научних радова у вези са поменутиим научно-истраживачким областима, циљевима и начинима мишљења кандидата а ради оцене његовог доприноса области којима се бави. Радове презентујемо хронолошки:

Научне монографије:

1. *Православље и модерност; теме практичне теологије*, Службени гласник, Београд 2012. **ISBN 978-86-519-1286-6**
2. *Хришћанство у вртлозима савремености*, Одбор за просвету и културу Епархије пожаревачко-браничевскеи Издавачка установа епархије шумадијске „Каленић“, Пожаревац –Крагујевац 2016. **ISBN 978-86-87329-51-5**

Књиге:

1. *ЦЪРКВАТА И ДУХЪТ НА ВРЕМЕТО (Теми на християнската социология)*, Синтагма, Велико Трново 2016. **ISBN 978-954-92750-5-6** (у штампи; приложена потврда и књига у PDF)

Студије, огледи, чланци, поглавља у монографијама, прикази

2001.

1. „Црква пред изазовом новог времена“, *Споменица Епископу шумадијском Сави*, Нови Сад 2001., 69-77

2002.

2. „SanBasilioilGrande“, *AtlanteStoricodelMonachesimoOrientaleeOccidentale*, JасаBook, Милано 2002., 88-89

3. „Идруска област Јужне Италије. Јелинско присуство и Православље у Доњој Италији“, приказ књиге Василија Кукусаса, *Богословље* XLVII, св. 2, Београд 2002., 295-297

2003.

4. „Економија – нова Вавилонска кула“, *Богословље* св. 1-2, Београд 2003., 215-228

2006.

5. „Социјално учење у православној теологији“, *Богословље* LXV, св. 1, Београд 2006., 240-247

2008.

6. “InuovoincontrodellaChiesaOrtodossaSerbaconlamodernità”, *Lateranum* 08-LXXIV-3, Рим 2008., 595-605

2009.

7. „Црква између јавног и приватног друштвеног сектора“, *Правни положај црква и вјерских заједница у Црној Гори данас*, Зборник радова међународног научног скупа у Бару 23-25.05.2008., Никшић 2009., 83-86

8. „Православни фундаментализам и модерна“, *Манастир Каленић, у сусрет шестој стогодишњици*, Зборник са научног скупа о манастиру Каленић, Београд-Крагујевац 2009., 169-175

9. „Some Points of View in Topicalities of the First-Second Regional Council at Constantinople“, *Саборност III*, Пожаревац 2009., 185-192

10. „Мали човек у Јеванђељу и у Универзалној декларацији о људским правима“, *Људска права у хришћанској традицији*, Зборник радова, Службени гласник 2009., 85-91

2010.

11. „Православље и модерност – сукоб или сарадња?“, *Српска теологија данас 2009.*, Зборник радова првог годишњег симпозиона, Институт за теолошка истраживања ПБФ, 2010., 17-25

12. “Historiamagistravitaeest”, *Могућности и донети социјалног учења Православља и Православне цркве*, Фондација Конрад Аденауер и Југословенско удружење за научно истраживање религије, Београд 2010., 505-517

13. „Солидарност као теолошки појам у социјалним документима Римокатоличке цркве“, *Саборност, теолошки годишњак*, Пожаревац 2010., 83-91

2011.

14. „How to preserve and promote the values and the identity of Europe facing globalization?“, *Θεολογία*, 3/2011., Атина, 277-281

15. “Могућности теолошке употребе појма солидарности у српској теологији“, *Саборност 5/2011.*, Пожаревац, 131-134

16. “Faithand/orCulture? TraditionalBelieversasPastoralProblem andChallenge”, *Orthodoxyfromanempiricalperspective*, ЈУНИР2011.,153-163

17. „Традиционални верници као пастирски проблем и изазов“, *Саборност 5/2011.*, Пожаревац, 119-129

18. “L`avenir du Christianisme en Europe”, *Istina*, Centre d`etudees Istina, Paris, 2011. 37-47

2012.

19. „Impact of the Economical Crisis on the Social Structure of the European Society”, *Саборност* 6/2012. Пожаревац, 137 – 141

2013.

20. „Клерикализмот и лаицизмот - две крайности в разбирањето за служенијата в Црквата”, *Христијанство и култура*, Зборник радова са меѓународног научног скупа у Софији 2-3.11.2012., Софија 2013., 24-30

21. „Политичност паганске религије и хришћанства у Римској империји“, *Свети цар Константин Велики*, поглавље у књизи, Пожаревац, 2013., 33-48

22. „Ванвременска актуелност канонског предања Цркве на примеру канона Прво-другог помесног Цариградског сабора“, *Богословје* 1/2013., 112-123

23. “Political Aspects of Religion, Religious Freedom and Tolerance at the Time of the Emperor Constantine and Today”, *Саборност* 7/2013. Пожаревац, 31-41

2014.

24. „Хришћанско у 21. веку: теолошки увид“, *Хришћанство у 21. веку*, тематски зборник, Прометеј – Лесковачки културни центар – ЈУНИР, Нови Сад – Лесковац – Ниш 2014. 77-91

25. „Вера као услов за ступање у клир – средњошколско црквено образование у савременом друштвеном контексту“, *Богословје*, 2/2014., стр. 106-117

26. „Верска толеранција у време цара Константина и данас“, *Милански едикт, наслеђе светог цара Константина на просторима северне Србије*, поглавље у књизи, Беседа, Нови Сад 2014., стр. 115-127

27. „Мисионарска делатност у прошлости и садашњости“, Зборник радова са научног скупа *Кирилометодијевско предање, језик и мисија Цркве у 21. веку*, Београд 6-7.12.2013., ИТИ ПБФ65-71

28. „Права ктитора као изазов црквеном поретку“, излагање на научном скупу Манастир Студеница, *700 година Краљеве цркве 1314-2014.*, 8-11.05.2014. зборник са скупа у штампи (приложена потврда)

29. „Црквата и духът на времето“, излагање на међународном научном скуп у Великом Трнову, Бугарска, 30.10.-01.11. 2014., зборник са скупа у штампи (приложена потврда)

2015.

30. Зоран Крстић, Дражен Перић, „Possibilities of Christian theological reflections on a postmodernist man“, *Θεολογία* 3, 2015., 99-111

31. Зоран Крстић, Србољуб Убипариповић, предговор приређивача у тематском зборнику *Свештенослужеће богословље, огледи из савременог литургијског богословља*, Каленић, Крагујевац 2015., 7-9

32. „Црква у српској јавности“, „Српска Православна Црква у штампаним медијима 2003-2013.“, зборник радова међународне конференције у Београду 20-21.10.2015., МонсХемус, Београд 2015., 11-21

2016.

33. „Ljudska svetost kao objava svetosti Božije“, *Diacovensia teološki prilozi*, планирано за трећи број у 2016., (приложена потврда)

34. „Media Image of the Church in the Serbian Public“, *Θεολογία*, планирано за неки од следећих бројева у 2016., (приложена потврда)

Радове кандидата, од избора у звање ванредног професора, анализирамо сходно њиховим резултатима релевантним за научну област за коју компетује.

„Клерикализам и лаицизам - две крайности в разбирањето за служенията в Църквата”, *Християнство и култура*, Зборник радова са међународног научног скупа у Софији 2-3.11.2012., Софија 2013., 24-30.

Аутор у раду анализира претераности у разумевању садржаја црквених служби које су се кроз историју најчешће манифестовале кроз клерикализам као један пол и лаицизам као његову супротност. Почињући од клерикализма указује се на различите облике које је он задобијао током историје, попут политичког, друштвеног и културолошког клерикализма. Акценат у анализи аутор ставља на разматрање клерикализма у црквеној заједници видећи његове почетке и узроке у ткз. теорији о посвећењу која се на различите начине испољавала у црквеном животу Западне и Источне Цркве. У последњем делу се разматрају последице лаицизма на црквени живот као реакције на претерани клерикализам. Разрешење проблема аутор види у реактуализацији предањске еклисиологије која поистовећује службу и дарове Духа Светог те тако не раздваја институционалну од харизматске структуре Цркве.

„Ванвременска актуелност канонског предања Цркве на примеру канона Прво-другог помесног Цариградског сабора“, *Богословље 1/2013.*, 112-123.

У овој студији аутор полази од чињенице да је Канонско предање један од кључних елемената целокупног светог Предања једне, свете, апостолске и католичанске Цркве. Нажалост је, по мишљењу аутора, често заборављано и некоришћено. Тумачењем појединих канона Прво-другог цариградског помесног сабора аутор успешно указује на њихову важност, а пре свега актуелност. Канони нису анахрони и превазиђенидео светог Предања Цркве. Анализирајући 9. канон поменутог сабора аутор извлачи суштинске поставке о начелу ненасиља у ширењу хришћанства. Канони 13., 14. и 15. нам дају одговор на актуелно питање под којим условима и када се јереј тј. епископ може, због јереси, одвојити од свог епископа тј. митрополита.

“Political Aspects of Religion, Religious Freedom and Tolerance at the Time of the Emperor Constantin and Today”, *Саборност* 7/2013. Пожаревац, 31-41 = првих пет глава првог поглавља „Од верске толеранције до верске слободе“ кандидатове монографије *Хришћанство у вртлозима савремености*.

„Хришћанско у 21. веку: теолошки увид“, *Хришћанство у 21. веку*, Прометеј – Лесковачки културни центар – ЈУНИР, Нови Сад – Лесковац – Ниш 2014. 77-91.

У раду, аутор разматра карактеристике постојања Цркве у протеклих 20 векова. Оно што се као прво наглашава су Њене промене кроз векове, али се, са друге стране, примећује и Њена дијахронијска истоветност у идентитету. Реч о једној и истој Цркви кроз векове. У централном делу рада аутор разматра постојање и карактеристике досадашња два социолошка типа Цркве: „цркву малог стада“ и „цркву народа“. Ова, условно, два типа имају и своје карактеристике. Први се развија у предконстантиновској епохи и карактерише се неполитичношћу и јаком вером, и поред отпадања, својих чланова. Други карактерише политичност и масовност што доводи до неминовног опадања ревности чланова. У закључку, аутор износи мишљење да би тип „слабе цркве“ био жељено лице Цркве за 21. век.

„Вера као услов за ступање у клир – средњошколско црквено образовање у савременом друштвеном контексту“, *Богословље*, 2/2014., стр. 106-117.

У раду аутор разматра неке од кључних аспеката и проблема црквеног средњошколског образовања о коме се већ скоро две деценије расправља, али се још није дошло до задовољавајућих резултата. Разматрањем одређених карактеристичних свештених канона, аутор најпре подсећа на веру као основни услов за ступање у клир, истичући карактер и снагу те вере, а затим, у делу под називом *Социолошко тумачење услова за ступање у клир*, разматра специфично значење и функционисање вере у савременом друштвеном контексту. Нарочито скреће пажњу на две карактеристике савременог менталитета – економизам и прагматизам, који значајно утичу на квалитет вере сваког хришћанина, па самим тим и пастира. Менталитетом економизма се успостављају безлични робно-новчани односи између пастира и лаика који, ове прве, свде на безличне професионалне даваоце религијских услуга, а друге, на пасивне

примаоце. Прагматизам својом незаинтересованошћу за питања истине урушава сам ослонац пастирске службе. Вера постаје несигурна, затворена и повучена у приватност, а пастира доводи у стање бескорисности и безначајности. Аутор, после анализе карактеристика вере у прошлости и садашњости, предлаже и начине побољшања средњег црвеног образовања у Србији, који би се, пре свега, састојали у променама приступу и схватању црквеног образовања.

„Верска толеранција у време цара Константина и данас“, *Милански едикт, наслеђе светог цара Константина на просторима северне Србије*, поглавље у књизи, Беседа, Нови Сад 2014., стр. 115-127 = главе 6-9 првог поглавља „Од верске толеранције до верске слободе“ кандидатове монографије *Хришћанство у вртлозима савремености*.

„Мисионарска делатност у прошлости и садашњости“, Зборник радова са научног скупа *Кирилометодијевско предање, језик и мисија Цркве у 21. веку*, Београд 6-7.12.2013., ИТИ ПБФ 65-71.

Аутор у студији разматра основна начела обнове мисионарске делатности Руске православне цркве на основу *Концепције мисионарске делатности РПЦ* као и *Мисиологије* које представљају конкретно упутство и уџбеник за њену реализацију. „Друга хришћанизација“ се сматра неопходном из три разлога: један је духовно стање милиона људи ослобођеног од јарма безбожничке идеологије, други је духовно стање савременог друштва „задојеног антихришћанским светоназорским принципима хедонизма и ниҳилизма“, а трећи је прозелитска делатност различитих верских секти и покрета. Да би се протумачила и разумела поменута основна начела мисије пореде се три историјска тренутка са свим својим специфичностима, али и заједничким елементима: прва три века, затим делатност Кирила и Методија и савремени тренутак. Аутор у закључку покушава да одговор на питање шта се подразумева под „другом хришћанизацијом“ или новом евангелизацијом и колико она може да буде успешна у поновној консолидацији Цркве „народа“, уколико би то био циљ.

„Права ктитора као изазов црквеном поретку“, излагање на научном скупу Манастир Студеница, *700 година Краљеве цркве 1314-2014.*, 8-11.05.2014., зборник са скупа у штампи.

Поред несумњивог и никада спорног значаја ктиторства за живот Цркве, аутор говори о „тамној“ страни ктиторског права. Тражећи потврде и примере у предању свештених канона аутор показује како она могу да буду реметилачки фактор добром црквеном поретку. Проблем се у раду разматра на три нивоа, кроз канонски статус клирика, кроз врсту богослужења у ктиторским црквама и кроз право својине над ктиторским здањем. Подизањем ктиторских цркава и манастира поједини богати ктитори су кроз историју желели и да имају „своје“ клирике који ће бити, мање или више, независни од надлежног епископа. Аутор кроз анализу више свештених канона различитих сабора анализира начине на који се чувао добар црквени поредак и спречавала оваква недисциплина. Као највећи проблем ктиторских цркава аутор анализира богослужења која су у њима савршавана и размимоилажење разумевања евхаристије као сабрања свих „на једном месту“ са „приватним“ сабрањима каква су се дешавала у ктиторским црквама. Трећи проблем који се кроз историју појављивао у вези са ктиторским правима, је било питање својине над задужбином које аутор успешно разматра ослањајући се на изворе, тј. на предање свештених канона Цркве.

„Црквата и духът на времето“, излагање на међународном научном скупу у Великом Трнову, Бугарска, 30.10.-01.11. 2014., зборник са скупа у штампи

У овој студији аутор даје увид у европске секуларизацијске и десекуларизацијске процесе и процесе „повратка светог“ у јавну сферу. Тај се увид остварује резултатима истраживања религиозности како у Европи, тако још детаљније кроз резултате најновијих истраживања религиозности у Србији. Аутор сматра да постоје одређени разлози за оптимизам уколико се пореди садашња ситуација са ситуацијом од пре неколико деценија, али да, генерално, морамо да будемо врло опрезни у сопственом оптимизму. Постмодернистичка религиозност не значи повратак на традиционалне форме религиозности па чак не значи ни повратак традиционалним европским црквама. Као карактеристике те религиозности аутор наглашава неинституционалност и нарцисоидност уз постављање питања какав нам се бог вратио. У закључним размишљањима се

наглашава да савремена ситуација намеће питање о Богу као основно теолошко питање, али и да теологија не треба да буде само говор о Богу већ *Божји говор* релевантан за конкретну људску егзистенцију.

Зоран Крстић, Србољуб Убипариповић, **предговор приређивача** у тематском зборнику *Свештенослужеће богословље, огледи из савременог литургијског богословља*, Каленић, Крагујевац 2015., 7-9

Кандидат је заједно са др Србољубом Убипариповићем приредио тематски зборник текстова из савременог литургијског богословља са предговором приређивача. Зборник обухвата пет радова посвећених различитим темама у оквирима савремене литургијске теологије Православне Цркве. Циљ овог зборника, како истичу приређивачи, је преиспитивање односа између седмичног и годишњег богослужбеног круга и литургијског времена древне Цркве у Јерусалиму.

“Possibilities of Christian theological reflections on a postmodernist man”, *Θεολογία* 3, 2015., 99-111.

Ова је студија рађена у ко-ауторству са др Драженом Перићем. У основи, кандидат износи делимично модификоване и додатно обогаћене ставове из студије *Црквата и духът на времето*. Студија је обогаћена антрополошким увидима у феномен савремене религиозности који се све више разгранави и удаљује од форми традиционалне побожности.

„Црква у српској јавности“, „Српска Православна Црква у штампаним медијима 2003-2013.“, зборник радова међународне конференције у Београду 20-21.10.2015., МонсХемус, Београд 2015., 11-21 = **„Media Image of the Church in the Serbian Public“**, *Θεολογία*, планирано за неки од следећих бројева у 2016.

Ова студија је настала као плод учешћа аутора у пројекту *Српска Православна Црква у штампаним медијима 2003-2013*. У њој аутор разматра одређене аспекте односа Цркве и савремене српске јавности. Најпре се констатује својеврсна сакрализација медија и даје се кратак историјски преглед токова духовне историје који су довели до таквог стања. Као полазну тачку у даљој анализи аутор разматра *Социјалну концепцију РПЦ* и

један конкретан став РПЦ о задацима медија који је, по мишљењу аутора, утемељен на менталитету традиционалног, хомогеног друштва. У наставку се дају карактеристике плуралистичког друштва које покушава да надиђе идеолошке ставове из прошлости кроз пример верске и сваке друге толеранције. Даљом анализом текстова аутор установљује фаворизовање ставова и менталитета модерности од стране медија који су, такође, идеолошки, и анахрони са становишта савременог друштва. У завршном делу се износи, за Цркву неповољан, став о незаинтересованости медија са основне хришћанске теме.

Хришћанство у вртлозима савремености, Одбор за просвету и културу Епархије пожаревачко-браничевскеи Издавачка установа епархије шумадијске „Каленић“, Пожаревац - Крагујевац 2016. ISBN 978-86-87329-51-5

Монографија је састављена из два поглавља:*Од верске толеранције до верске слободе* и *У вртлозима савремености* кроз која аутор теолошко-социолошком анализом обрађује основну тему – однос верујућег човека према вредностима савременог друштва. Концепција књиге је добро осмишљена. У првом поглављу се говори о значењу и садржају појмова верска толеранција и верска слобода. Аутор сматра да се они могу посматрати као појмови различитог садржаја, те се, макроисторијски, може у оквирима хришћанске културе пратити развој верске толеранције као захтева свих друштава у историји, до верске слободе као индивидуалног права које је карактеристично за савремено друштво. Пут којим се долази до ове тачке разумевања религијског феномена је трасиран процесом секуларизације хришћанских друштава и губитком политичности хришћанске вере. Аутор напомиње да су се ови процеси догодили у друштвима са хришћанским предањем и, по свој прилици, нису толико карактеристични за друштва са другачијим религијским предањем. Ово нарочито важи за ислам. Говори се, заправо, о специфично хришћанском феномену. Иако је постојање или непостојање политичности религије неодвојиво повезано са процесом секуларизације друштва, политичност је ужи појам и односи се само на легитимитет власти у једном друштву. Корени легитимитета власти су увек, од *paterfamilias*-а, преко римског папе, до монарха и демократском процедуром изабраног председника републике, светоназорски. И ту се у модерности десио преокрет у односу на традиционална друштва, али, затим, и још један, истина много мањи преокрет у постмодерности у односу на модерност. У традиционалним друштвима су, по мишљењу аутора, светоназорски корени легитимитета власти били религијске природе. У

модерности су они секуларног карактера што из основа мења положај и улогу Цркве и хришћанства у модерним друштвима. Она су активно и директно, утемељујући себе, пропагирала идеологију секуларизма, гурала религиозност или у приватну сферу или је забрањивала као у комунистичком периоду у неким европским друштвима, и идеологијом секуларизма чувала хомогеност друштва. Постмодерност је, бар теоријски, „алергична“ на сваку идеологију, религијског или секуларног типа, која покушава да хомогенизује друштво. Постмодерно, плуралистичко друштво аутор означава као *друштво без средишта*, односно без идеолошког средишта. И то је, како за институционалну Цркву тако и за хришћане поново нова ситуација. Губе се јасне модернистичке границе између јавне и приватне сфере тј. у јавну сферу се сада позивају сви, без обзира на религијско или секуларно порекло њихових ставова, а са циљем решавања проблема које не може више да реши једна идеологија или један светоназор услед сложених процеса интеграција и глобализације. Овакву ситуацију, после епохе модерности и њене секуларистичке хомогенизације, аутор разумева као нову прилику за хришћане и њихово активно учествовање у друштву као и стварање нових елемената хришћанске културе, а што социолози називају и карактеришу као „повратак светог“. Аутор предочава да *свето* које се враћа у јавну сферу као последица претеране секуларизације савремених друштава са хришћанским предањем не значи и повратак традиционалном црквеном хришћанству, иако значи и то. На темељима слободе вере као индивидуалног права и неполитичности религијских веровања процес се манифестовао као невероватна дисперзија светог и рађање феномена који се назива *newage* или религиозност новог доба, односно религиозност постмодерног друштва. На карактеристике тог феномена се указује у првој глави другог поглавља. Нова религиозност је неухватљив и тешко одредив, пре свега, менталитет савременог човека. И то менталитет алтернативног који може свој специфичан приступ да „обуче“ у многе форме – научне, медицинске, а нарочито религијске, не искључујући ни традиционалне религијске форме. Нова религиозност нема своју ипостас, она има само свој дух. Из тог разлога је аутор и означава као противника каквог хришћанска теологија није до сада имала у историји. Без структуре, без целовитог и заокруженог учења, без свештенства, она је заправо, паразит који се увлачи у форме традиционалне и црквене побожности, мењајући га изнутра, док он споља остаје, рекло би се, нетакнут. Из тога аутор извлачи закључак да је религиозност постмодерне у својој

главној струји, заправо религијски индивидуализам у коме лични елемент искуства нарцисоидног типа односи превагу над свим осталим, без икаквог додатног критеријума у процени тог искуства. Она је продукт свести човека научно-технолошке цивилизације који покушава да испуни духовну празнину, а да истовремено и не угрози савремену културу чије је чедо. То је покушај својеврсног компромиса духовности, па и хришћанске, и светског духа. У другој глави другог поглавља се анализирају ставови РПЦ о мисионарској делатности и њеним приоритетима а у склопу процеса евроинтеграција. Сам појам нове хришћанизације који користи РПЦ као и појам нове евангелизације који је у употреби у Римокатоличкој Цркви подразумева тешку дијагнозу стања хришћанске вере у тим друштвима, а што се може уз одређена прилагођавања проширити и на сва остала европска друштва. Хришћанске вредности и хришћански начин живота су у њима, из различитих историјских разлога, фрагментарни и тешко друштвено уочљиви. Нова мисија је у тим околностима велики и хришћанства достојан задатак. Међутим, аутор се пита, шта би био коначни циљ те мисије. Да ли повратак на масовност традиционалних друштава или је акценат на квалитету и аутентичности већ постојећих хришћанских заједница? Иако ова два појма не морају да се искључују они различито функционишу у оквирима друштва које почива на слободи вере и неполитичности религије од стања у пређашњим историјским епохама. Слобода вере и неполитичност, углавном, смањују број активних црвених верника и омогућују појаву и других типова хришћана – традиционалних, периферних, културолошких до оних без конфесије. Ова својеврсна савремена „отпадања“ не морају да угрозе квалитет и аутентичност вере оних „преосталих“. И ту се поставља питање циљева мисије. Ако је она сконцентрисана на број и масовност традиционалног типа, онда је то тешко достижан идеал и он би, вероватно, подразумевао једну нову политичност хришћанства уз ограничења апсолутне верске слободе. То би био један старо-нови политички програм Цркве. Међутим, уколико би акценат био на аутентичношћу вере, то би у данашњим условима могао да буде „квасац“ преображаја и новог динамизма у Европи „уморне“ хришћанске културе. Тај би се преображај односио на исцељивање болести „овога света“, а које су се угнездиле у црквеном животу, попут пасивизације, анонимности и усамљености у црквеним заједницама. Некинонијски дух „овога света“ је грех који, како то аутор показује, постоји и у црквеном животу, а свакако и у широј друштвеној заједници. Хватање у коштац с њим

би требало да буде основни циљ нове хришћанизације и нове евангелизације. На основу некинонијског духа „овога света“ аутор успешно анализира и класичне биоетичке проблеме еутаназије и абортуса. И у једном и у другом случају они резултирају злочином. У првом, против себе, у другом, против нерођеног детета. Аутор одређује еутаназију као вапај намученог човека за окончањем живота у окружењу људи који га воле и брину о њему, а не у болничким условима анонимности и усамљености. Тај задатак не треба да падне само на плећа породице која је често немоћна, већ и на ширу заједницу, нарочито укључујући и црквену заједницу. Сличан је случај и са чедоморством (абортусом). И ту мајка или пар не могу да у свом животу, из најразличитијих разлога (искључујући медицинске који су посебна проблематика), пронађу место за ново људско биће. Злочин којем се прибегава и у једном и у другом случају, је и злочин шире заједнице укључујући и црквену, која није способна, а често није ни спремна да овим људима у невољи помогне. Парадоксално, злочин бива вапај за људском топлином, заједништвом и ослоном, наглашава аутор. Монографија представља релевантан научни допринос из ове научне области.

„Људска светост као објава светости Божије“, *Diacovensia teološki prilozi*, планирано за трећи број у 2016.

На основу 1 Пт да су хришћани род изабрани, народ свети који је позван да објављује *τασαρτάς* - врлине Онога који нас дозвољава из таме аутор разматра одређене аспекте светости из перспективе предања Православне Цркве. После кратког увода који подсећа да је светост коначна афирмација вечног човековог постојања као непоновљиве личности, износе се поједина општа места о светости као теоцентричном појму, али се и констатује својеврсни историјски развој самог појма као и придодавање нових садржаја овом појму. У апостолском и постапостолском периоду појам свети се односио на сваког члана Цркве, а посебно на сваког учесника евхаристијског сабрања. У периоду после гоњења појам се сужава од свих на неке, истакнуте и изузетне, чланове Цркве. Такође се примећује и просторно померање светости из парохијског храма у манастир и пустињу, а нарочито, анализирајући теорију о посвећењу, померање светости из наоса у олтар храма, односно са лаоса на клир. Иако теорија о посвећењу није никада у потпуности заживела у Православној Цркви њене су последице приметне до дана данашњег. Оне су

терминолошке природе - да се, у словенским црквама, чланови Народа Божијег називају световњацима, као и пасивизација лаика у црквеном, нарочито богослужбеном животу. Искуство Православне Цркве је да постоји онтолошка разлика само у односу крштени - некрштени, али не и у оквирима Тела Христовог где су сви свети и служитељи Господу своме. Констатујући ову својеврсну еклисиолошку декаденцију, у наставку, аутор разматра да ли, можда, савремени, постмодерни менталитети доприносе реafirмацији светости као једној заборављеној визији. Кроз резултате скорошњих социолошких истраживања може се констатовати “повратак светог” у српско друштво. Међутим, аутор упозорава да врло често високи степен самодекларисане религиозности не значи и повратак на предањско, у Цркви утемељено, хришћанство. Ти се савремени менталитети испитују кроз две суштинске карактеристике светости: њен есхатолошки карактер и њен заједничарски, киновнијски, карактер. У закључним разматрањима се износи став да савремени религијски менталитети не доприносе реafirмацији светости као што то не чине ни устаљена схватања о светима као над-људима са натприродним моћима и беспрекорном моралном чистоћом. Светост се у свом новозаветном значењу пројављује као испуњење крштењских завета кроз активно учешће у Светој Евхаристији.

ЦРКВАТА И ДУХЪТ НА ВРЕМЕТО (Теми на християнската социологија), Синтагма, Велико Трново 2016. ISBN 978-954-92750-5-6 (у штампи)

Ова књига је зборник изабраних студија и чланака већ објављених, али делимично модификованих и прилагођених бугарском читаоцу, с обзиром на чињеницу да је аутор у свом досадашњем раду присутан у бугарској теолошкој јавности и упознат је са тренутним стањем бугарске теологије. Књига је састављена из два поглавља *Црква* и *Дух времена* који се, даље, састоје од више појединачних студија. Те су студије, иако настале као засебне, укомпоноване као потпоглавља тако да књига добија форму монографије. Основна идеја аутора која је и определила избор текстова је да бугарском читаоцу кроз теолошко-социолошку анализу укаже на крупне историјске и друштвене промене које су се одразиле и на наше разумевање хришћанства а посебно на пастирску делатност Цркве. Верујући људи се, по мишљењу аутора, пречесто у тим историјским и културолошким променама слабо сналазе. Аутор види циљ ове књиге у томе да верујуће људе, а међу

њима посебно студенте теолошких факултета у Бугарској, подсети на чињеницу друштвених промена, на њихову легитимност, као и на факт да оне најчешће не настају из идеолошких разлога већ из конкретних животних проблема. Ти животни проблеми који изазивају друштвене промене су људски проблеми који имају и своју теолошку димензију и своје теолошко тумачење попут: разумевање брака и брачних односа, васпитање деце, односи према ауторитетима, питање личне слободе и генерално људских права и сличне тековине модерног друштва. Врло често се од стране верујућих оне не критикују на основу јеванђелских вредности, већ на основу историјског менталитета једне претходне епохе. На ту проблематику различитих „културолошких часовника“ између Цркве и света и њихово, евентуално, усклађивање жели да укаже аутор бугарском читаоцу.

Наведене и анализиране радове одликује високо развијена научна компетенција, као и адекватан методолошки приступ, како у погледу научног истраживања, тако и презентације резултата. Излагање тематике је јасно и прецизно. У радовима је извршена стручна теолошка и социолошка анализа пропраћена адекватним научним апаратом. Кандидат кроз читав свој научни опус показује висок ниво стручности и способности да се бави сложенем канонско-еклисиолошко-социолошком проблематиком и да пружа запажене резултате из области богословске науке.

Остале активности:

Међународни пројекти, уредништво и рецензије:

Кандидат је главни координатор за Србију међународног пројекта *CEEPUSnetworkbioethics*. Пројекат траје од 2012. године, а у јануару 2015. је одобрен на још три године када се кандидат и придружио као координатор за Србију. У програм су укључени теолошки факултети земаља средње Европе, а централа је у Бечу. Координатор целог пројекта је проф. SigridMüller са Универзитета у Бечу. Циљ пројекта је размена студената и професора као и организовање вишедневних семинара на савремене биоетичке теме. До сада су, у оквиру програма, два наша студента боравила у Бечу седам дана, један професор из Беча је био гост Теолошког факултета у Београду и одржао три предавања и један докторанд из Румуније је боравио у Београду месец дана пратећи предавања на Теолошком факултету. Својим активностима кандидат је већ на почетку

пројекта допринео значајној међу-факултетској међународној сарадњи и тиме подигао углед и реноме како Теолошког факултета тако и Универзитета у Београду.

Кандидат је заступник (директор) епархијског црквеног радија *Златоуст* од његовог оснивања 2008. године.

Кандидат је главни и одговорни уредник Издавачке установе Епархије шумадијске „Каленић“ од 2003. године. Током протеклих година под управом кандидата, „Каленић“ је издао преко осамдесет књига из области теологије од којих је већина врло релевантна за различите богословске дисциплине. Поменимо неке:

Александар Шмеман*Литургија смрти и савремена култура*; Никос Мацукас*Проблем зла*; Митрополит Антоније (Храповицки) *Пастирско богословље*; Петрос Василијадис*Lexorandi*; Христос Јанарас*Слобода морала*; Луис Патсавос*Духовне димензије свештених канона*; Сабрана дела Светог Теофана Затворника у 13 књига; Киријаки Аридојанис Фиццералд *Баконисе у Православној Цркви*; Георгије Мандзаридис *Хришћанска етика*; Вилијам Шнидевинд *Како је Библија постала књига*; Димитриос Батрелос *Византијски Христос*; Митрополит Иларион (Алфејев) *Христос победитељ Ада и Православно богословље на размеђи столећа*; Родољуб Кубат *Траговима Писма*; Панајотис Скалцис *Традиција заједничке и личне молитве*; Едиција „Зограф“ посвећена православном иконопису (до сада 8 књига), Едиција „Хришћански роман“ (до сада изашло 9 књига); Јарослав Пеликан *Чија је Библија*; Алексеј Дмитријевски *Спознајући тајну крста и Васкрсења Господњег*; Јован Фундулис *Словесно богослужење* и многе друге.

- Рецензент књиге: П. Драгутиновић, *Ко чита да разуме: Теме из Светог Писма Новог Завета*, Београд 2015.

- Рецензент књиге: П. Петровић, *Богословље божанских имена*, Пожаревац 2014.

Кандидат је био рецензент готово свих уџбеника за веронауку како за основну тако и за средњу школу.

Ангажованост на другим факултетима

Кандидат је предавао Црквено право на Правном факултету у Београду до 2014. године а још увек предаје исти предмет на Правном факултету у Крагујевцу. Такође, предаје на два мулти-дисциплинарна мастер програма Универзитета у Београду: „Тероризам, организовани криминал и безбедност“ где предаје *Екстремизам и религија* и „Религија у друштву, култури и европским интеграцијама“ где предаје предмет *Православна Црква*.

Чланство у редакцијама:

- члан редакције факултетског часописа „Богословље“ (2010. -)
- члан редакције Епархијског листа „Каленић“ (1995. -)

Чланство у комисијама и менторство:

- једанпут ментор на одбрани докторске дисертације
- 3 пута члан комисије за преглед, оцену и одбрану докторске дисертације
- 4 пута ментор на одбрани магистарског рада
- 5 пута члан комисије за преглед, оцену и одбрану магистарског рада
- 33 пута ментор завршног мастер рада и члан комисије 14 пута
- 217 пута ментор у изради дипломских и завршних радова и члан комисије преко 300 пута
- 5 пута члан комисије за преглед, оцену и одбрану мастер рада на мастер програму „Тероризам, организовани криминал и безбедност“

Мишљење и предлог Комисије

Узевши у обзир да је реч о веома способном кандидату, научном раднику и педагогу са врло дугим искуством, реално је очекивати да ће он и даље напредовати и давати допринос у поменутиим научним сферама.

На основу свега изложеног Комисија сматра да су се стекли сви услови из Закона о високом образовању (Службени гласник РС, бр. 76/2005, 100/2007 – аутентично тумачење. 97/2008, 44/2010, 89/3013, 99/2014 и 45/2015 – аутентично тумачење и 68/2015), Статута ПБФ (Пречишћен текст бр. 02-1032/3 од 27.12.2012.), Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду („Гласник Универзитета у Београду, бр. 142/2008, 150/2009 и 160/2011) и Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду („Гласник Универзитета у Београду“, бр. 183/2015 – Пречишћен текст) да се **др Зоран Крстић**, ванредни професор на Катедрама за Канонско право и Хришћанску социологију Православног богословског факултета Универзитета у Београду, изабере у звање редовног професора по конкурс на који се пријавио као једини кандидат, па се с тога с поверењем и особитим поштовањем обраћа Изборном и Наставно-научном већу Православног богословског факултета у Београду да утврди предлог и проследи Стручном већу Универзитета у Београду **да донесе одлуку о избору др Зорана Крстића у звање редовног професора за ужу научну област Практично богословље**, са пуним радним временом на том Факултету.

Београд
01.08.2016.

др Ненад Милошевић,
редовни професор Православног богословског факултета

др Игнатије Мидић,
редовни професор Православног богословског факултета

др Ненад Ђурђевић,
редовни професор Правног факултета Универзитета у Крагујевцу

С А Ж Е Т А К
РЕФЕРАТА КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА
ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I - О КОНКУРСУ

Назив факултета: Православни богословски факултет Универзитета у Београду
Ужа научна, односно уметничка област: Практично богословље
Број кандидата који се бирају: 1 (један)
Број пријављених кандидата: 1 (један)
Имена пријављених кандидата: 1 (један) – Зоран Крстић
.....

II - О КАНДИДАТИМА

Под 1.

1) - Основни биографски подаци

- Име, средње име и презиме: Зоран (Градимиr) Крстић
- Датум и место рођења: 20.06.1962. Кањижа
- Установа где је запослен: Православни богословски факултет Универзитета у Београду
- Звање/радно место: доктор богословских наука/ ванредни професор
- Научна, односно уметничка област: Практично богословље – Канонско право и Хришћанска социологија

2) - Стручна биографија, дипломе и звања

Основне студије:

- Назив установе: Православни богословски факултет Аристотеловог Универзитета у Солуну, Република Грчка
- Место и година завршетка: Солун, 1991.

Магистеријум:

- Назив установе: Православни богословски факултет Аристотеловог Универзитета у Солуну, Република Грчка
- Место и година завршетка: Солун, 1994.
- Ужа научна, односно уметничка област: Хришћанска социологија

Докторат:

- Назив установе: Православни богословски факултет Аристотеловог Универзитета у Солуну, Република Грчка
- Место и година одбране: Солун, 2001.
- Наслов дисертације: Односи Цркве и друштва у савременој Србији
- Ужа научна, односно уметничка област: Хришћанска социологија

Досадашњи избори у наставна и научна звања: доцент од 2002.; ванредни професор од 2012.

Име и презиме: Зоран Крстић	Звање у које се бира: редовни професор		Ужа научна, односно уметничка област за коју се бира: Практично богословље – Канонско право и Хришћанска социологија	
Научне публикации	Број публикација у којима је једини или први аутор		Број публикација у којима је аутор, а није једини или први	
	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора
Рад у водећем научном часопису међународног значаја објављен у целини	2 Lateranumi Θεολογία	2 – Θεολογία и Diacovensia		1 - Θεολογία
Рад у научном часопису међународног значаја објављен у целини				
Рад у научном часопису националног значаја објављен у целини	4	2 - Богословље		
Рад у зборнику радова међународног научног скупа објављен у целини	1	3		
Рад у зборнику радова националног научног скупа објављен у целини	3	2		
Рад у зборнику радова међународног научног скупа објављен само у изводу (апстракт), а не и у целини				
Рад у зборнику радова националног научног скупа објављен само у изводу (апстракт), а не и у целини				
Научна монографија, или поглавље у монографији савише аутора	1	1		
Стручне публикации	Број публикација у којима је једини или први аутор		Број публикација у којима је аутор, а није једини или први	
	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора
Рад у стручном часопису или другој периодичној публикацији стручног или општег карактера				
Уџбеник, практикум, збирка задатака, или поглавље у публикацији те врсте савише аутора				
Остале стручне публикации (пројекти, софтвер, друго)		1 (међународна – у штампи)		

Напомене: 1. Навести у ком часопису са SCI, SSCI или AHCI листе су радови објављени; 2. Квантитативно исказати научне резултате за стицање звања наставника у пољу друштвено-хуманистичких наука, према табелама 1. и 2. које су саставни део Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду.

4) - Оцена о резултатима научног, односно уметничког и истраживачког рада

Ова оцена даје се на основу Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду којим се уводи на снагу 1. октобра 2008. године.

Др Зоран Крстић је објавио следеће радове после последњег избора: једну (1) монографију, један (1) зборник изабраних студија на бугарском (у штампи-приложена потврда и књига у PDF); три (3) рада у међународним часописима (листа ERIH), два (2) рада у часописима од националног значаја; три (3) саопштења са међународних скупова; два (2) са националних научних скупова и три (3) поглавља у књигама. Сви радови су из области Практичног богословља – Канонско право и Хришћанска социологија. Један број осталих научних прилога, уређивање тематског зборника и уредништво великог броја (преко 80) теолошких књига употпуњују библиографију кандидата. На основу свега наведеног кандидат је стекао право да буде биран у редовног професора.

5) - Оцена резултата у обезбеђивању научно-наставног подмлатка

Менторство на магистарским и докторским студијама и учешће у комисијама за оцену и одбрану докторске дисертације и изборе у звања једанпут ментор на одбрани докторске дисертације

3 пута члан Комисије за преглед, оцену и одбрану докторске дисертације

4 пута ментор на одбрани магистарског рада

5 пута члан Комисије за преглед, оцену и одбрану магистарског рада

33 ментор завршног мастер рада и члан Комисије 14 пута

217 пута ментор у изради дипломских и завршних радова и члан Комисије преко 300 пута

5 пута члан Комисије за преглед, оцену и одбрану мастер рада на мастер програму „Тероризам, организовани криминал и безбедност“

6) - Оцена о резултатима педагошког рада

Обавезно приказати и мишљење студената

Наставно-педагошки рад Зорана Крстића је започео на Богословском факултету у Београду 2002. године у звању доцента (2002-2007. и 2007-2012.), а потом и ванредног професора (2012-2016.). Током свог досадашњег ангажовања у раду са студентима кандидат је испољио велику мотивисаност, прилежност и савесност у унапређивању знања и способности студената за усвајање знања из академских дисциплина хришћанског наслеђа. Ово су потврдили сами студенти вреднујући његов рад следећим оценама: 2011/12. – 4,81, 2012/13. – 4,42, 2013/14. – 4,85, 2014/15. – 4,79 на анонимним анкетама. Кандидат је држао предавања на следећим предметима: Хришћанска социологија, Теологија црквених канона (мастер), Социјално учење Цркве (мастер), Црква и савремено друштво (мастер), Феномен верског фундаментализма (докторске). Кандидат је предавао Црквено право на Правном факултету у Београду до 2014. године, а још увек предаје исти предмет на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу. Такође, предаје на два мулти-дисциплинарна мастер програма Универзитета у Београду: „Тероризам, организовани криминал и безбедност“ где предаје *Екстремизам и религија* и „Религија у друштву, култури и европским интеграцијама“ где предаје предмет *Православна Црква*. Рад са студентима је, по правилу, укључивао анализе изворних текстова свештених канона и расправе о њима, уз коришћење аналитичке, дијалошке и социолошке методе.

7) - Оцена о ангажовању у развоју наставе и других делатности високошколске установе

Кандидат се несебично ангажовао у држању предавања на више предмета. У редакцији је два теолошка часописа. Уз то, кандидат је главни координатор за Србију међународног пројекта *CEEPUS networkbioethics*. У програм су укључени теолошки факултети земаља средње Европе, а централа је у Бечу. Циљ пројекта је размена студената и професора као и организовање вишедневних семинара на савремене биоетичке теме.

3.

Напомена: На исти начин приказати кандидата под 2. и сваког следећег пријављеног кандидата.

III - ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Након пажљивог прегледа конкурсног материјала Комисија закључује да кандидат др Зоран Крстић поседује висок степен научних и педагошких квалификација у области за коју се бира, као и да испуњава све законске услове за избор у звање редовног професора: способност за наставни рад, научне радове у одговарајућој области објављене у научним часописима и зборницима као и монографије.

На основу свега изложеног Комисија сматра да су се стекли сви услови из Закона о високом образовању (Службени гласник РС, бр. 76/2005, 100/2007 – аутентично тумачење. 97/2008, 44/2010, 89/3013, 99/2014 и 45/2015 – аутентично тумачење и 68/2015), Статута ПБФ (Пречишћен текст бр. 02-1032/3 од 27.12.2012.), Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду („Гласник Универзитета у Београду, бр. 142/2008, 150/2009 и 160/2011) и Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду („Гласник Универзитета у Београду“, бр. 183/2015 – Пречишћен текст) да се **др Зоран Крстић**, ванредни професор на катедрама за Канонско право и Хришћанску социологију Православног богословског факултета Универзитета у Београду, изабере у звање редовног професора по конкурс на који се пријавио као једини кандидат, па се с тога с поверењем и особитим поштовањем обраћа Изборном и Наставно-научном већу Православног богословског факултета у Београду да утврди предлог и проследи Стручном већу Универзитета у Београду да **донесе одлуку о избору др Зорана Крстића у звање редовног професора за ужу научну област Практично богословље**, са пуним радним временом на том Факултету.

Место и датум: Београд, 01.08.2016.

ПОТПИСИ

ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

ДОДАТАК УЗ ТАЧКУ 3. САЖЕТКА (образац 4)

Име кандидата: др Зоран Крстић

БИБЛИОГРАФИЈА РАДОВА

А. Монографије

1. *Православље и модерност; теме практичне теологије*, Службени гласник, Београд 2012. ISBN 978-86-519-1286-6

Б. Студије, огледи, чланци, поглавља у монографијама, прикази

2001.

1. „Црква пред изазовом новог времена“, *Споменица Епископу шумадијском Сави*, Нови Сад 2001., 69-77

2002.

2. „SanBasilioilGrande“, *AtlanteStoricodelMonachesimoOrientaleeOccidentale*, JасаBook, Милано 2002., 88-89

3. „Идруска област Јужне Италије. Јелинско присуство и Православље у Доњој Италији“, приказ књиге Василија Кукусаса, *Богословље* XLVII, св. 2, Београд 2002., 295-297

2003.

4. „Економија – нова Вавилонска кула“, *Богословље* св. 1-2, Београд 2003., 215-228

2006.

5. „Социјално учење у православној теологији“, *Богословље LXV*, св. 1, Београд 2006., 240-247

2008.

6. “Inuovoincontro della Chiesa Ortodossa Serba con la modernità”, *Lateranum 08-LXXIV-3*, Рим 2008., 595-605

2009.

7. „Црква између јавног и приватног друштвеног сектора“, *Правни положај црква и вјерских заједница у Црној Гори данас*, Зборник радова међународног научног скупа у Бару 23-25.05.2008., Никшић 2009., 83-86

8. „Православни фундаментализам и модерна“, *Манастир Каленић, у сусрет шестој стогодишњици*, Зборник са научног скупа о манастиру Каленић, Београд-Крагујевац 2009., 169-175

9. „Some Points of View in Topicalities of the First-Second Regional Council at Constantinople”, *Саборност III*, Пожаревац 2009., 185-192

10. „Мали човек у Јеванђељу и у Универзалној декларацији о људским правима“, *Људска права у хришћанској традицији*, Зборник радова, Службени гласник 2009., 85-91

2010.

11. „Православље и модерност – сукоб или сарадња?“, *Српска теологија данас 2009.*, Зборник радова првог годишњег симпозиона, Институт за теолошка истраживања ПБФ, 2010., 17-25

12. “Historiamagistravitaeest”, *Могућности и дoмети социјалног учења Православља и Православне цркве*, Фондација Конрад Аденауер и Југословенско удружење за научно истраживање религије, Београд 2010., 505-517

13. „Солидарност као теолошки појам у социјалним документима Римокатоличке цркве“, *Саборност, теолошки годишњак*, Пожаревац 2010., 83-91

2011.

14. „How to preserve and promote the values and the identity of Europe facing globalization?“, *Θεολογία*, 3/2011., Атина, 277-281

15. “Могућности теолошке употребе појма солидарности у српској теологији“, *Саборност* 5/2011., Пожаревац, 131-134

16. “Faith and/or Culture? Traditional Believers as Pastoral Problem and Challenge”, *Orthodoxy from an empirical perspective*, ЈУНИР 2011., 153-163

17. „Традиционални верници као пастирски проблем и изазов“, *Саборност* 5/2011., Пожаревац, 119-129

18. “L`avenir du Christianisme en Europe”, *Istina*, Centre d`etudes Istina, Paris, 2011. 37-47

2012.

19. „Impact of the Economical Crisis on the Social Structure of the European Society“, *Саборност* 6/2012. Пожаревац, 137 – 141

Радови после последњег избора у звање:

А. Монографија

1. *Хришћанство у вртлозима савремености*, Одбор за просвету и културу Епархије пожаревацко-браничевске и Издавачка установа епархије шумадијске „Каленић“, Пожаревац – Крагујевац 2016. **ISBN 978-86-87329-51-5**

Б. Међународни часописи (ЕРИН категорија NAT):

1. Зоран Крстић, Дражен Перић, "Possibilities of Christian theological reflections on a postmodernist man", *Θεολογία* 3, Атина 2015., 99-111

2. „Ljudska svetost kao objava svetosti Božije“, *Diacovensia teološki prilozi*, планирано за трећи број у 2016., Ђаково (приложена потврда)

3. „MediaImageoftheChurchintheSerbianPublic“, *Θεολογία*, планирано за неки од следећих бројева у 2016., Атина (приложена потврда)

В. Рад у водећем часопису националног значаја објављен у целини:

1. „Ванвременска актуелност канонског предања Цркве на примеру канона Прво-другог помесног Цариградског сабора“, *Богословље* 1/2013., 112-123

2. „Вера као услов за ступање у клир – средњошколско црквено образовање у савременом друштвеном контексту“, *Богословље*, 2/2014., стр. 106-117

Г. Рад у зборнику радова са међународног научног скупа објављен у целини:

1. „Клерикализам и лаицизам - две крайности в разбирањето за служенията в Църквата“, *Християнство и култура*, Зборник радова са међународног научног скупа у Софији 2-3.11.2012., Софија 2013., 24-30

2. „Църквата и духът на времето“, излагање на међународном научно скуп у Великом Трнову, Бугарска, 30.10.-01.11.2014., Зборник радова у штамп (приложена потврда)

3. „Црква у српској јавности“, „Српска Православна Црква у штампаним медијима 2003-2013.“, Зборник радова међународне конференције у Београду 20-21.10.2015., МонсХемус, Београд 2015., 11-21

Д. Рад у зборнику радова са националног научног скупа објављен у целини:

1. „Мисионарска делатност у прошлости и садашњости“, Зборник радова са научног скупа *Кирилометодијевско предање, језик и мисија Цркве у 21. веку*, Београд 6-7.12.2013., ИТИ ПБФ 65-71

2. „Права ктитора као изазов црквеном поретку“, излагање на научном скупу *Манастир Студеница, 700 година Краљеве цркве 1314-2014.*, 8-11.05.2014., зборник са скупа у штампи (приложена потврда)

Ђ. Тематски зборници/ поглавље у књизи:

1. „Политичност паганске религије и хришћанства у Римској империји“, *Свети цар Константин Велики*, поглавље у књизи, Пожаревац, 2013., 33-48

2. „Хришћанско у 21. веку: теолошки увид“, *Хришћанство у 21. веку*, тематски зборник, Прометеј – Лесковачки културни центар – ЈУНИР, Нови Сад – Лесковац – Ниш 2014., 77-91

3. „Верска толеранција у време цара Константина и данас“, *Милански едикт, наслеђе светог цара Константина на просторима северне Србије*, поглавље у књизи, Беседа, Нови Сад 2014., стр. 115-127

Е. Остале стручне публикације

1. *ЦЪРКВАТА И ДУХЪТ НА ВРЕМЕТО (Теми на християнската социология)*, Синтагма, Велико Трново 2016. **ISBN 978-954-92750-5-6** (у штампи; приложена потврда и књига у PDF)